

עין משפט
גד מצוה

גז א מיי פ"ו מהלכות תרומות הלכה ט:
גב ב מיי שם הלכה ז:
גב ג מיי פ"ג מהלכות מעשר שני הלכה ד סמך לאזין רסד:
ס ד מיי פ"ו מהלכ תרומות הלכה ג סמך לאזין רט:
סא ה מיי פ"א מהל' מחוסרי כפרה הלכ א ופי"ח מהלכות פסולי מוקדשין הלכה ד:
סב ו מיי פ"ד מהל' איסורי ביאה הל' ג:

—s—‏

תוספות ישנים

גיורת ושפחה משוחררת מנין גרסינן אצל לא גרסינן שפחה ומשוחררת דאי"כ מנאי קא מתמה לקמן גיורת ושפחה בני מיכל תרומה יניחו לישני אה"י דשפחה אוכלת בתרומה דכתיב קנין כספו (ויקרא כב) ועוד שהי הוקשה לאשה מדגמרינן לה לה מאשה בתרומה כיון דשחררה ולכאן לא חיוב איני אבג גיורת נקט שפחה. וגם כ"ל דמיירי בתגריה גדולה דאי בפחותה מג' שנים ויום א' שפיר אכלה בתרומה לרבינו (לעיל ס:):
שמוכסיה לכוונה:

—s—‏

מוסף רש"י

ששורה בורעו של אהרן. בלמשין ונשנים, אצל דקשים אינן נאכלין אלא לזכרים, וכי חימה איכא חוה ושוין, ליתא בחזרת, כגון אלמנה וגרוסה חרע אין לה, דאמר מר חזרת לתרומה ואינה חזרת לחוה ושוין (מכות יד:). מכלל שהיא טמאה. קודם כפרה (סנהדרין צג:) עד עשיוי (זבחים יט:).

ערד:

אינה בחזורת. וא"ת תרומה נמי כשיש לה בן אינה בחזרת וי"ל דאם מת חזרת: **הא** רחץ טהור. ואע"ג דזההוא קרא כתיב וטמאה עד הערב איכא למימר דקאי אתרומה וקדשים ומ"מ משמע הא רחץ טהור: **הרי** אומר זה מעשר. אע"ג דקדשים קלים שוים בכל נפש מסתברא קדשים דחמירי לא מיסתרי זהו עד דמייתי כפרה: **אימא** ה"מ דלאו בר כפרה. אתרומה פריך אצל מעשר כיון דסגי בטבילה בלא הערב שמש ולא צעי שיעור לגמרי ה"ה במדי דבר כפרה הוא: **ימי** טהרה. דהוה מצי למכתב ובמלאת לון או לבת: **הנך** נפישן. ה"מ למימר כרת עדיפא: **מכלל** שהיא

טמאה. תימה דפכ"צ דזבחים (דף ט:): דרשי דמחוסר כפרה מתכל עבודה מוטהרה מכלל שהיא טמאה וטבול יום דריש התם (דף פ. חלול חלול מתרומה דפסול בתרומה מיחל עבודה כו' ואמאי לא יליף בטבול יום נמי מוצא השמש וטהר מכלל שהוא טמא כדאמר גבי מחוסר כפורים ומיזן הרב רבינו חיים דובא השמש וטהר היינו טהר יומא ולא טהר גברא כדאמר גריש צרכות (דף ג.) ואע"ג דגבי יולדת כתיב ובמלאת ימי טהרה דמשמע מכלל שהיא טמאה יולדת מחוסרת כפרה היא ולא גמרי מינה לטבול יום בעלמא וקרא (ט) דלא יאכל מן הקדשים עד אשר יטהר איכא למימר נמי דתנא דזבחים מוקי לה בצו צעל ג' ראיות דהו מחוסר כפרה כדמנא לקמן (דף עה) ומיהו תימה דגבי נגיעה כתיב וטמא עד הערב וטהר מכלל שהוא טמא וגראה לר"י דאי לאו דגלי לן בטבול יום מולא יחללו דחשיב כטמא אע"ג דקלישא טומאתיה לא הוה דרשינן לא בטבול יום ולא במחוסר כפורים מכלל שהיא טמאה כיון דקלישא טומאתייהו והא דקאמר התם לא לכתוב רחמנא בטבול יום ותימי מהנך אע"ג דליצטרין למכתב טבול יום לגלויי אמחוסר כפורים ה"ק לא לכתוב בטבול יום ובמחוסר כפורים יכתוב בפירוש וא"ת בפרק ג' מינין (טז דף מה.) דדרשי' טמא יהיה לרבות טבול יום עוד טומאתו לא לרבות מחוסר כפורים לעינן ביאת מקדש למה לי קרא כיון דאיקרי טמא ויש לומר משום דטמא הנכנס למקדש כתיב בטומאת מת ולא יתחטא והי"א דבחיטוי תליא מילתא ומכי הוה שלישי ושציעי מו לא מחייב אציאת מקדש ואע"ג דאיתקוש קודש ומקדש אהדדי לא הוה גמרינן להכי וא"ת ולישתוק מוטהרה דהכא ומלא יחללו דזבחים וילף קדש ועבודה מדאיקרו טמאים לעינן ביאת מקדש ואר"י דאי לאו קראי דהכא לא הוה דרשינן התם טמא יהיה לרבות טבול יום כו' אלא הוה מוקמינן ליה לדראש אחרימי: **קרר** באן והבשר אשר יגע בבב' טמא בו'. תימה לר"י דה"ל למימר איקרי כאן וטומאתו עליו וככרתה דבטומאת הגוף (א) קיימינן וי"ל דלרבותא נקטיה דאפילו טומאת

בשר איכא: **ושפחה** בנין. אית ספרים דגרסי משוחררת וכן נראה שפחה בנת מיכל תרומה היא אס היא של כהן ומיהו שאינה משוחררת נמי טמאה לידה דאמר בפרק ר' אליעזר דמילה (שם קנה): לקח שפחה מעוברת וילדה אכלו זהו יליד בית שנימוול לח' והתם משמע שאין נימוול לח' אלא אותו שאמו טמאה לידה ובפרק קמא דכרימות (דף ט:): נמי תנן וכן שפחה דמציאה קרבן ונאכל ובתורת כהנים כהדיא גרסינן גיורת ושפחה בין משוחררת בין אינה משוחררת מנין ת"ל אשה ומיהו תימה היכי מתברצי שפחה מקרא דאשה כיון דליצטרין לגיורת ומשוחררת וגראה דשאינה משוחררת אחיא לה לה מאשה כדמשמע בכרימות (ג' ט"ז סע"ט): **ושפחה** בנות מיבב' תרומה גינהו. הך סוגיא דלא כרבי שמעון דשרי לעיל בפרק הבא על יצמנו (דף ס:): גיורת פחותה מנת ג' לכהן:

הערל פרק שמיני יבמות

צורעו של אהרן. בזכרים ונקבות דלילו קדשי קדשים הניתנים לכהנים אין נאכלים אלא לזכרי כהונה: **ואימא** (א) **חוה ושוק**. דשלמים הניתן לכהנים ונאכל לנשיהן כדכתיב (ויקרא י') אחת ובזיך ובזומיך והני הוא דאסר רחמנא לטמאים משום דקדשים יניחו אצל תרומה לא: ומשני **לימא בחזרת**. בנת כהן

אלמנה מישראל חרע אין לה דאמר בפרק אלמנה (לעיל סח:): כשהיא חזרת חזרת לתרומה ואין חזרת לחוה ושוק: **וממאי דהאי עד אשר יטהר עד דעציד הערב שמש**. ותו לא דאמר לעיל [ע"פ] מחוסר כפורים מותר בתרומה: **וצ צעל שפי ראיות**.

לאו בר קרבן הוא כדמצינ במסכת מגילה (דף ט.) מנה הכתוב שמים וקראו טמא שלש וקראו טמא הא כילד שמים לטומאה ושלש לקרבן. ומאורע מוסגר נמי לאו בר קרבן הוא כדמתן התם אין צין מלאורע טהור מתוך הסגר לטהור מתוך החלטו אלא תגלחת ונפכים וכיון דתגלחת ליכא קרבן נמי ליכא דבהדי מגלחת כתיב קרבן: **אצל דבר כפרה**. כגון צו צעל שלש ראיות ומלאורע מוחלט: **סד"ס ט"ב**. הצאת מקום וידוי אסור לאזין ולצער ממנו בטומאה ואוכלו בטומאת עגמו לוקה ומייב צציעור. ה' הצאה ד' וידוי ס' אסור לאזין ט' טומאה צ' ציעור וכולוה לימנרו בתרומה: **אמר קרא נפש**.

צקרא דכי אס רחץ צשרו כתיב נפש כי תגע צו אלמנא קרא קמא צמעשר משתעיו: **ואכסו**. אימא הני מיילי דסגי צהערצ שמש לתרומה היכא דלאו בר כפרה הוא דהא אמרת צוצ צעל שפי ראיות ובמלאורע מוסגר משתעי קרא: **אצל היכא דבר כפרה**. לא סגי ליה צהערצ שמש ולא אחיל בתרומה עד דמייתי כפרה: **פרי קראי כפטיי ציוולת**. דנת כפרה היא: כיון שמלאו ימיו. ארבעים לזכר ושמונים לנקבה טהרה והוא הערב שמש שלה דמשעת טבילה לסוף שצעה לזכר ושצועים לנקבה עד אזר הצאת קרבנותיה ליום מחר היא נקראת טבולת יום ארוך במסכת נדה (דף עא.) דומיא דכל מחוסרי כפרה הנקראים טבולי יום ארוך משעת טבילתם עד הערב שמש דלילי הצאת קרבנותיהם למחרת (י' הכא) נמי הוי טבולת יום ארוך משעת טבילה עד סוף יומי הצאת קרבנותיה: **כאן לפתומה**. צהערצ שמש וליכא למימר כאן למעשר צהערצ שמש דהא אמרן לעיל הא רחץ טהור דלא צעי הערב שמש ולעינן טבול יום מה לי בר כפרה מה לי לאו בר כפרה: **מכלל שהיא טמאה**. עד השתא ואי סלקא דעתך קרא קמא דשרי למיכל מאורתא צקדשים: **קרי כאן והבשר אשר יגע צכל עמא לא יאכל**. והאי מחוסר כפורים טמא מקרי כדכתיב וטהרה מכלל שהיא טמאה: **אל בני ישראל אשה כי סוריע**. אין לי אלא צנות ישראל מטמאות צלידה: והכתיב

נראה מדפריך גיורת ושפחה צנות מיכל תרומה יניחו ואי כשאין משוחררת בנת מיכל תרומה היא אס היא של כהן ומיהו שאינה משוחררת נמי טמאה לידה דאמר בפרק ר' אליעזר דמילה (שם קנה): לקח שפחה מעוברת וילדה אכלו זהו יליד בית שנימוול לח' והתם משמע שאין נימוול לח' אלא אותו שאמו טמאה לידה ובפרק קמא דכרימות (דף ט:): נמי תנן וכן שפחה דמציאה קרבן ונאכל ובתורת כהנים כהדיא גרסינן גיורת ושפחה בין משוחררת בין אינה משוחררת מנין ת"ל אשה ומיהו תימה היכי מתברצי שפחה מקרא דאשה כיון דליצטרין לגיורת ומשוחררת וגראה דשאינה משוחררת אחיא לה לה מאשה כדמשמע בכרימות (ג' ט"ז סע"ט): **ושפחה** בנות מיבב' תרומה גינהו. הך סוגיא דלא כרבי שמעון דשרי לעיל בפרק הבא על יצמנו (דף ס:): גיורת פחותה מנת ג' לכהן:

—s—‏

ההגות הב"ח

והכתיב

מסורת הש"ס

(א) פסחים לה. נדה ע"א: [ננעים פ"ד מ"ג וע"ש כס"פ צהג"ה], (ב) [סנהדרין פג: זבחים יט:], (ג) [כרימות ז: ע"ש], (ד) צמ"ס אין זה, (ה) [וש"י תוס' פסחים ט. ד"ה בשפתו ותוס' ע"ז מב. ד"ה לידע ותוס' נדה טו: ד"ה בשפתו וע"ע תוס' מנחות סא: ד"ה אין לי וכו' ותוס' סנהדרין פו. ד"ה בני ישראל ותוס' סוכה כח: ד"ה לרבות הגרים],

—s—‏

תורה אור השלם

1. נפש אשר תגע בו וטמאה עד הקרב ואם יאכל מן הקדשים כי אם רחץ בשור במים:

2. ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים כי לקחמו הוא:

ויקרא כב ז
3. ואם לא תמצא קדח די שיה ולקחת שתי תרים או שני בני יונה אחדד לעלה ואחדד לחטאת ובפר עליה: והבין וטהרה:

ויקרא יב ח
4. והשלישם יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל קדש לא תגע ואל המוקדש לא תבא עד מלאת ימי טהרה:

ויקרא יב ד
5. והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באשר ישרף והבשר כל טהור יאכל בשור: ויקרא ז יט
6. דבר אל בני ישראל לאמור אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת ודתה טמאה:

ויקרא יב ב

—s—‏

גליון הש"ס

גמ' הללה לאו זרעו דאהרן. ע"י קדושין דף סו ע"ב תוס' ד"ה ולרע:

—s—‏